

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	5
Natuurbescherming	5
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Volksverzekeringen	11
Bestuursrecht overig	11
APV	11
Belastingdienst-Toeslagen	11
Wet arbeid vreemdelingen	16
Wet openbaarheid van bestuur/Wet open overheid	17
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Procesrecht	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 956

ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3521](#)

college van burgemeester en wethouders van Voerendaal.

Awb 1:2 lid 1, 8:26

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. PARTIJ. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#). I.c. heeft [partij] volgens [appellant] alleen zicht op de projectlocatie als hij op de binnenplaats van de hoeve staat en zowel de ramen en deuren van de woning aan de zijde van de binnenplaats als de ramen en deuren aan de noordzijde van deze gevel openstaan. Als die ramen en deuren dicht zijn, heeft [partij] volgens [appellant] geen vrij zicht op de projectlocatie. Geoordeeld wordt dat niet is uitgesloten dat [partij] vanaf zijn perceel zicht heeft op de projectlocatie. Gelet hierop en gelet op de afstand tot de projectlocatie, kan [partij] als belanghebbende worden aangemerkt en dus als partij aan het geding deelnemen.

JnB 2022, 957

Rechtbank Midden-Nederland, 14-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4537](#)

[college], verweerder.

Awb 4:17 e.v.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 12 lid 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Voor een verzoek om inzage in de verwerking van persoonsgegevens geldt de uit artikel 12, derde lid, van de AVG volgende beslistermijn van een maand. Geoordeeld wordt dat deze beslistermijn ook geldt voor een verzoek om terug te komen van een eerder besluit waarbij is beslist over de verwerking van persoonsgegevens. Niet valt in te zien waarom voor het nemen van een besluit op een eerste verzoek daartoe wél een in een bijzondere wet bepaalde afwijkende beslistermijn zou gelden, maar voor een later besluit over het al dan niet terugkomen op een besluit die beslistermijn niet.

JnB 2022, 958

MK Rechtbank Amsterdam, 21-11-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:6879](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 6:12 lid 2, 8:55d lid 1 en 3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet open overheid (Woo) 10.1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. WOB. WOO. Aan corona gerelateerd Wob/Woo-verzoek. De minister moet binnen een redelijke termijn op het verzoek beslissen. De beslistermijn mag daarbij niet langer zijn dan strikt noodzakelijk. Het tijdspad om volledig op het verzoek te beslissen wordt door de minister momenteel op tweeënehalf jaar na ontvangst van het verzoek geschat, en is daarmee naar het oordeel van de rechtbank onredelijk lang. De rechtbank ziet aanleiding om de minister op te dragen uiterlijk op 24 maart 2023 volledig op het verzoek te beslissen. Dat is één jaar na het verzoek.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wet openbaarheid van bestuur/Wet open overheid” (JnB 2022, 974).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 959

ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3517](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 5:37

INVORDERING LAST ONDER DWANGSOM. VERTROUWENSBEGINSSEL. I.c. heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval sprake is van een toezegging, uitlating of gedraging waaraan [appellant] het vertrouwen kon ontlenen dat het college niet tot invordering van de dwangsom zou overgaan. Dat van rechtswege een omgevingsvergunning is ontstaan en dat het college deze vergunning bij brief, met onjuiste informatie over de inwerkingtreding, bekend heeft gemaakt, is onvoldoende om te kunnen worden gekwalificeerd als een toezegging dat het college niet tot invordering zal overgaan. Ook de omstandigheid dat het college door inschrijving van de bewoners in de Basisregistratie Personen (hierna: BRP) bekend was met de overtreding van de last, kan niet worden gekwalificeerd als een dergelijke toezegging.

Besluit waarbij het college heeft besloten tot invordering van een door [appellant] verbeurde dwangsom van € 15.000,00. [...]

Bijzondere omstandigheden?

9. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat er in dit geval bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan het college geheel van invordering van de dwangsom had moeten afzien. [...]

9.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat in dit geval niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college geheel had moeten afzien van de invordering van de verbeurde dwangsom. De Afdeling neemt daarbij het volgende in aanmerking.

9.3. Bij een besluit over invordering van een verbeurde dwangsom moet aan het belang van die invordering veel gewicht worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van de oplegging van een last onder dwangsom. Ook de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115) gaat hiervan uit. Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dat verbeurde dwangsommen dus worden ingevorderd. Alleen in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat aan [appellant] bij besluit van 13 september 2019 alsnog een omgevingsvergunning voor het realiseren van zelfstandige woonruimtes is verleend, niet een zodanige omstandigheid is om van invordering af te zien. Dit geldt ook voor de van rechtswege verleende omgevingsvergunning.

9.4. Voor zover [appellant] stelt dat de omstandigheid dat bewoners van de zelfstandige woonruimtes zich in de BRP hebben kunnen inschrijven en dit gegeven bij hem het vertrouwen heeft gewekt dat het college niet tot invordering zou overgaan, overweegt de Afdeling het volgende.

Wie zich beroept op het vertrouwensbeginsel moet aannemelijk maken dat van de kant van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit hij/zij in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of het bestuursorgaan een bepaalde bevoegdheid zou uitoefenen en zo ja hoe.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat in dit geval sprake is van een toezegging, uitlating of gedraging waaraan [appellant] het vertrouwen kon ontlennen dat het college niet tot invordering van de dwangsom zou overgaan. Dat van rechtswege een omgevingsvergunning is ontstaan en dat het college deze vergunning bij brief van 18 december 2018, met onjuiste informatie over de inwerkingtreding, bekend heeft gemaakt, is onvoldoende om te kunnen worden gekwalificeerd als een toezegging dat het college niet tot invordering zal overgaan. Dat het college onjuiste informatie over de inwerkingtreding van die vergunning aan [appellant] heeft verschaft, doet hier niet aan af. Ook de omstandigheid dat het college door inschrijving van de bewoners in de BRP bekend was met de overtreding van de last, kan niet worden gekwalificeerd als een toezegging van het college dat wordt afgezien van invordering bij het verrichten van bouwwerkzaamheden gericht op het realiseren van zelfstandige woonruimtes.

Gelet hierop is er geen sprake van een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel.

9.5. Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 960

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3502](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 1, artikel 2, artikel 3, artikel 4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERGUNNINGVRIJ BOUWEN. KOEKOEK. De systematiek van de Wabo en het Bor staat er aan in de weg dat de koekoek die niet omgevingsvergunningvrij is op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor alsnog vergunningvrij kan zijn op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 21, van bijlage II van het Bor. De Afdeling legt onderdeel 21 zo uit, dat het een restcategorie is voor bouwwerken die niet vallen onder de daarvoor in artikel 2 genoemde bouwwerken.

[...] 1. Het college heeft geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen voor het realiseren van een koekoek aan de achterzijde van de uitbouw van het souterrain [...].

[...] 4.1. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank ten onrechte van oordeel dat de koekoek vergunningvrij is op grond van artikel 2 van bijlage II van het Bor. De Afdeling overweegt daartoe het volgende.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen is de koekoek een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1 van bijlage II van het Bor. Artikel 2, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor ziet op bijbehorende bouwwerken die op de grond staan. De koekoek bevindt zich deels onder de grond. Daarmee is niet voldaan aan het vereiste dat de koekoek op de grond moet staan en is de koekoek dus niet omgevingsvergunningvrij op grond van dit onderdeel.

4.2. De systematiek van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en het Bor staat er vervolgens aan in de weg dat de koekoek alsnog vergunningvrij kan zijn op grond van artikel 2, aanhef en onderdeel 21, van bijlage II van het Bor. De Afdeling legt onderdeel 21 zo uit, dat het een restcategorie is voor bouwwerken die niet vallen onder de daarvoor in artikel 2 genoemde bouwwerken. Omdat de koekoek een bijbehorend bouwwerk is als bedoeld in onderdeel 3, en daarom moet voldoen aan de voorwaarden gesteld in onderdeel 3, biedt onderdeel 21 geen grond om vervolgens te beoordelen of de koekoek vergunningvrij op grond van dat onderdeel is. Voor deze uitleg is van belang dat de regels over het vergunningvrij bouwen een uitzondering vormen op de hoofdregel dat voor het bouwen zoals hier aan de orde, in beginsel een vergunning is vereist. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 25 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3642](#), onder 10.7 en 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1725](#), onder 5.1. De Afdeling betreft daarbij ook de nota van toelichting bij artikel 2, aanhef en onderdeel 21, van bijlage II van het Bor (Stb. 2014, 333, p. 48) waar is vermeld: "Het gaat hier om een restcategorie van heel kleinschalige bouwwerken, die niet zijn aan te merken als bijbehorend bouwwerk [...]".

Het voorgaande leidt de Afdeling tot de conclusie dat de koekoek, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, vergunningplichtig is. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3516](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-11-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:6891](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-11-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5197](#);
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-11-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:6984](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Limburg, 18-11-2022, [ECLI:NL:RBLIM:2022:9144](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 961

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 30-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4991](#)
college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. WOLF. Ontheffing voor het opzettelijk verstoren van de wolf met behulp van een paintballgeweer en bijbehorende

paintballprojectielen op de Veluwe. De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat de onderbouwing in de ontheffing dat het opzettelijk verstoren van de wolf in het belang is van de openbare veiligheid tekort schiet. Ook heeft het college onvoldoende onderbouwd dat geen sprake is van bevredigende alternatieven. De motivering van de ontheffing doorstaat de voorlopige rechtmatigheidstoets dus niet. De voorzieningenrechter handhaaft de bij uitspraak van 16-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4634](#) getroffen voorziening.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Met paintballgeweer op wolf schieten blijft voorlopig verboden") uitgebracht.

JnB 2022, 962

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-11-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5151](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant (college).

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.12a, 1.12b, 1.12f, 1.12g, 5.4 lid 2

Besluit natuurbescherming (Bnb) 2.2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om gedeeltelijke intrekking van een natuurvergunning. Het college mag i.c. het intrekkingverzoek niet afwijzen met een verwijzing naar het landelijke en provinciale maatregelenpakket. Het bestreden besluit is onvoldoende gemotiveerd.

[...] 1.1 Deze uitspraak gaat over de afwijzing van een verzoek van eiseres om gedeeltelijke intrekking van een natuurvergunning uit 2016 voor een stal bij een varkenshouderij in Esbeek. Eiseres heeft verzocht om intrekking van het niet gebruikte gedeelte van deze natuurvergunning omdat er geen passende maatregelen worden genomen om de verslechtering van het nabijgelegen Natura 2000-gebied Kempenland West te voorkomen. Het college denkt dat er voldoende andere passende maatregelen (zullen) worden genomen zodat intrekking van de natuurvergunning niet nodig is. De rechtbank vindt dat het college daarover niet genoeg duidelijkheid heeft geboden. Het college heeft niet duidelijk gemaakt binnen welk tijdpad op grond van artikel 1.12b van de Wet natuurbescherming (Wnb) landelijke maatregelen zullen worden uitgevoerd om de verslechtering van Natura 2000-gebied Kempenland West te voorkomen en wanneer verwacht wordt dat deze maatregelen effectief zijn. Het is de rechtbank niet duidelijk wat de uitkoop van zeven piekbelasters in Noord-Brabant oplevert voor het Natura 2000-gebied Kempenland West. De rechtbank heeft op meerdere punten twijfels over de effectiviteit van het provinciale maatregelenpakket. Daarom mag het college het intrekkingverzoek niet afwijzen met een verwijzing naar beide maatregelenpakketten en moet het college opnieuw en beter gemotiveerd beslissen op het intrekkingverzoek. Dat is een hard gelag voor vergunninghoudster die al jarenlang bezig is met haar plannen. Daar mag het college evenwel geen rekening mee houden want artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb biedt geen ruimte voor een belangenafweging. Als het college niet inzichtelijk maakt welke andere concrete landelijke of provinciale maatregelen worden genomen om de dreigende achteruitgang van natuurwaarden in Kempenland West te voorkomen, is de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning van vergunninghoudster de enige passende maatregel. [...]

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Provincie wees onterecht verzoek af tot intrekking vergunning voor uitbreiding varkenshouderij in Esbeek) uitgebracht.

JnB 2022, 963

Rechtbank Noord-Nederland, 18-11-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:4412](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Groningen (college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13a, 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. EVENREDIGHEID.

Afwijzing verzoeken om handhaving van overtredingen Wnb bij twee biomassa-installaties.

Niet is in geschil dat voor de biomassa-installaties een natuurvergunning nodig is die niet is verleend. Geen concreet zicht op legalisatie. Er is geen ontvankelijke aanvraag om een natuurvergunning ingediend en hetgeen in artikel 1.13a van de Wnb en het legalisatieprogramma is opgenomen, biedt onvoldoende concreet zicht op het legaliseren van activiteiten die voorheen meldingsvrij waren. Het college heeft onvoldoende onderbouwd en gemotiveerd dat handhavend optreden zo onevenredig is dat hij van handhaving tegen de biomassa-installaties moest afzien.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 964

ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3505](#)

college van burgemeester en wethouders van Leidschendam-Voorburg, appellant sub 2.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b

Waterwet 5.4, 5.5, 5.10

WATERWET (overig). OMGEVINGSVERGUNNING. PROJECTPLAN. I.c. vindt het grootste deel van de werkzaamheden die worden verricht, plaats in het projectgebied. Voor die werkzaamheden is geen omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo vereist. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5.10 van de Waterwet (Kamerstukken II, 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 106) volgt dat een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder b, van de Wabo niet nodig is, omdat de planologische aanvaardbaarheid van een project kan worden beoordeeld in het kader van de op grond van artikel 5.5 van de Waterwet vereiste provinciale goedkeuring van het projectplan.

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning heeft verleend voor het realiseren van een inlaatconstructie ten behoeve van de aan te leggen waterberging. [...]

7. De erven van [overledene] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo niet is vereist. [...]

7.1. Op 20 april 2016 heeft de verenigde vergadering van het Hoogheemraadschap Rijnland het projectplan Piekberging Nieuwe Driemanspolder vastgesteld. Onderdeel van dit projectplan is de bouw van de inlaatconstructie.

Het gaat om een projectplan voor een primaire waterkering als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet. Op zo'n projectplan is ingevolge artikel 5.5 van de Waterwet de procedure van paragraaf 2 van hoofdstuk 5 van de Waterwet van toepassing. In artikel 5.10 staat dat een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder b, van de Wabo niet is vereist voor de uitvoering van ingevolge het bestemmingsplan vergunningplichtige werken en werkzaamheden

als die worden uitgevoerd in het gebied waarvoor het projectplan is vastgesteld. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II, 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 106) volgt dat zo'n omgevingsvergunning niet nodig is, omdat de planologische aanvaardbaarheid van een project kan worden beoordeeld in het kader van de op grond van artikel 5.5 van de Waterwet vereiste provinciale goedkeuring van het projectplan.

7.2. De rechtbank heeft overwogen dat, gelet op de door het college in zijn verweerschrift gegeven toelichting over artikel 5.10 van de Waterwet, geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo is vereist voor werkzaamheden die in het projectgebied ter uitvoering van het projectplan worden verricht. De omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo is volgens de rechtbank daarom ten onrechte verleend.

7.3. Het grootste deel van de werkzaamheden die worden verricht, vindt plaats in het projectgebied. Voor die werkzaamheden is, zoals volgt uit wat hiervoor onder 7.1 is overwogen, geen omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo vereist. Dat, zoals de erven van [overledene] aanvoeren, de planologische aanvaardbaarheid in de procedure over het projectplan niet voldoende is beoordeeld, kan daaraan niet afdoen. Het oordeel van de rechtbank is in zoverre juist.

7.4. Tijdens de zitting heeft het college bevestigd dat een deel van de werkzaamheden, waarvoor de omgevingsvergunning is aangevraagd, namelijk de aanlanding van de dam, plaatsvindt op het perceel van de erven van [overledene]. Dat perceel ligt niet in het projectgebied. Dat betekent dat artikel 5.10 van de Waterwet niet van toepassing is op die werkzaamheden. De rechtbank heeft dus in zoverre ten onrechte in artikel 5.10 van de Waterwet aanleiding gezien te oordelen dat een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo niet is vereist. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2022:3500](#).

Jurisprudentie Waterwet overig:

- MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3522](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 965

MK CRvB, 21-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2486](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MAATMAN. MEDISCHE AFZAKKER. I.c. is sprake van een medische afzaker. Bij appellante was toen zij opnieuw bij betrokkene in dienst trad, sprake van een objectief medische noodzaak om dit tegen een verminderd aantal uren te doen.

4.3. In geschil is de vraag of betrokkene op 16 januari 2017 als gevolg van een objectief medische noodzaak minder uren is gaan werken en daarom is aan te merken als een medische afzakker. [...]

4.5. Deze op inzichtelijke wijze uiteengezette motivering van de verzekeringsarts bezwaar en beroep wordt gevolgd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de behandelend cardioloog Crijns in een brief van 7 december 2016 verslag heeft gedaan van een gesprek met appellante over onder meer de afgebroken operatie in oktober 2016 en de gevolgen daarvan. In die brief vermeldt Crijns dat appellante minder gaat werken om de balans beter te kunnen houden en daarmee minder pijn in de borst te hebben. In een brief van 28 september 2022 heeft Crijns bevestigd dat er in 2016 een duidelijke medische noodzaak was om minder uren te gaan werken en dat hij appellante toen ook daadwerkelijk heeft geadviseerd om substantieel minder te gaan werken. Crijns schrijft dat dat advies een laatste redmiddel was om de fysieke conditie van appellante voor de langere termijn te stabiliseren. De brieven van Crijns bevestigen dus de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat sprake is van een medische afzakker. Hieruit volgt dat bij appellante, toen zij per 16 januari 2017 opnieuw bij betrokkene in dienst trad, sprake was van een objectief medische noodzaak om dit tegen een verminderd aantal arbeidsuren te doen.

JnB 2022, 966

MK CRvB, 17-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2475](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) 43 lid 5

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. TBS MET DWANGVERPLEGING. VRIJHEIDSONTNEMING. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat i.c. sprake is van vrijheidsontneming. Het Uvw heeft de arbeidsongeschiktheidsuitkering terecht beëindigd.

4.1. In hoger beroep is in geschil of het Uvw de WAO-uitkering van appellant met ingang van 1 februari 2020 terecht heeft beëindigd, omdat appellant met ingang van 23 september 2016 tbs met dwangverpleging is opgelegd. Daarbij spitst het geschil zich toe op de vraag of in deze situatie, waarin de in een eerder vonnis opgelegde maatregel van tbs met voorwaarden bij een latere beslissing is omgezet naar een tbs met dwangverpleging, sprake is van vrijheidsontneming als bedoeld in artikel 43 lid 5 WAO.

4.2. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat in deze situatie sprake is van vrijheidsontneming. De beslissing van 23 september 2016 tot omzetting van de tbs-maatregel vloeit voort uit het strafvonnis van 10 juni 2014. Dat betekent dat aan appellant ter zake van de strafbare feiten zoals genoemd in het vonnis van 10 juni 2014 niet alleen tbs met dwangverpleging is opgelegd, maar daarnaast ook een gevangenisstraf. Appellant heeft in hoger beroep de in beroep aangevoerde gronden herhaald. De rechtbank heeft deze gronden in de aangevallen uitspraak besproken en voldoende gemotiveerd waarom deze niet slagen. Het oordeel van de rechtbank en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen worden geheel onderschreven.

4.3. Hieruit volgt dat het Uvw terecht de WAO-uitkering van appellant met ingang van 1 februari 2020 heeft beëindigd. [...]

JnB 2022, 967

MK CRvB, 16-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2463](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ) 12, 58

Regeling samenloop arbeidsongeschiktheidsuitkering met inkomen (Regeling samenloop)

Beleidsregels uitbetaling arbeidsongeschiktheidsuitkering bij inkomsten uit arbeid (Staatscourant 2004, 115; Beleidsregels) 4

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. ANTICUMULATIE. I.c. heeft het Uvw geen overtuigende motivering gegeven waarom in dit geval zou moeten worden afgeweken van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels. De WAZ-uitkering van appellant dient dan ook vanaf 23 mei 2016 te worden uitbetaald naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%.

4.7. Niet in geschil is dat de inkomsten uit de werkzaamheden in loondienst die appellant vanaf 15 maart 2016 verrichtte met toepassing van artikel 58 van de WAZ op zijn WAZuitkering in mindering moeten worden gebracht (anticumulatie). Evenmin is in geschil dat de ZW-uitkering die appellant vanaf 25 april 2016 ontving op grond van artikel 2, vierde lid, van de Regeling samenloop als loon in de zin van artikel 58 van de WAZ moet worden aangemerkt en dat als gevolg hiervan ook vanaf 25 april 2016 de WAZ-uitkering moet worden geanticumuleerd, leidend tot uitbetaling naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 25 tot 35%. Partijen verschillen van mening of deze anticumulatie op 23 mei 2016 – vier weken na het intreden van de ongeschiktheid tot werken – op grond van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels moet worden beëindigd.

4.8. Het Uvw erkent dat naar de letter van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels de anticumulatie van de WAZ-uitkering op 23 mei 2016 zou moeten worden beëindigd, nu appellant voldoet aan de in die bepaling genoemde criteria. Het Uvw stelt zich echter op het standpunt dat er toch geen aanleiding is om met toepassing van de Beleidsregels af te wijken van de Regeling samenloop, omdat in het geval van appellant de werkgever de ZW-uitkering reeds in mindering kan brengen op het door te betalen loon. Het beëindigen van de anticumulatie van de WAZ-uitkering zou daarom, zo begrijpt de Raad de argumentatie van het Uvw, niet nodig zijn om het doel van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels – het verminderen van de omvang van de loondoorbetalingsplicht op grond van artikel 7:629, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) – te bereiken. Deze argumentatie gaat er echter aan voorbij dat in artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels een uitdrukkelijke begrenzing is gegeven aan de anticumulatieregeling van artikel 58 van de WAZ en dat appellant, zoals gezegd, voldoet aan de voorwaarden in deze bepaling om de anticumulatie te beëindigen. In hoeverre de beëindiging van de anticumulatie voor de werkgever kan leiden tot vermindering van zijn loondoorbetalingsverplichting als bedoeld in artikel 7:629, vijfde lid, van het BW, speelt in dit geding niet. Die vraag betreft een andere rechtsverhouding dan hier aan de orde is. De in dit verband door het Uvw genoemde uitspraak van de Raad van 3 december 2010, ECLI:NL:CRVB:2010:BO6400, gaat over een situatie waarin naast een WAO-uitkering loon uit een dienstverband op grond van de Wet sociale werkvoorziening werd ontvangen. Op die situatie is artikel 4, tweede lid, van de Beleidsregels van toepassing, waardoor – in afwijking van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels – de anticumulatie in elk geval blijft doorlopen nadat het ziekteverzuim vier weken heeft geduurd. Dit is derhalve een andere situatie dan in dit geding aan de orde, zodat die uitspraak hiervoor niet van betekenis is. Gelet op het voorgaande heeft het Uvw geen overtuigende motivering gegeven waarom in dit geval zou moeten worden afgeweken van artikel 4, eerste lid, van de Beleidsregels. De WAZ-uitkering van appellant dient dan ook vanaf 23 mei 2016 te worden uitbetaald naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 968

MK CRvB, 23-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2460](#)

Zorgkantoor N.V..

Wet langdurige zorg (Wlz)

WLZ. GOEDE TROUW BUDGETHOUDER. Het zorgkantoor heeft in het bestreden besluit terecht de goede trouw van de budgethouder niet in de belangenafweging bij de lagere vaststelling van het pgb betrokken. Verder is niet gebleken dat de door het zorgkantoor verrichte belangenafweging tot een onevenredige uitkomst leidt voor betrokkene. Het zorgkantoor heeft het pgb van betrokkene dan ook lager kunnen vaststellen zoals het in het bestreden besluit heeft gedaan. Hieruit volgt dat het zorgkantoor een bedrag van € 36.208,89 onverschuldigd aan pgb heeft betaald. Het zorgkantoor was dan ook bevoegd tot terugvordering van dit bedrag. Niet gebleken is dat de hierbij door het zorgkantoor verrichte belangenafweging tot een onevenredige uitkomst leidt voor betrokkene.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 969

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3518](#)

burgemeester van Leiden.

Algemene plaatselijke verordening 2:30

APV. OPENBARE ORDE. BEVOEGDHEID. SLUITING CAFE. AANWEZIGHEID CASH CENTER. In dit geval kon de burgemeester, alles afwegende, niet concluderen dat de sluiting van het pand noodzakelijk was ter bescherming van het belang van de openbare orde, veiligheid of gezondheid. De burgemeester heeft geen gebruik mogen maken van zijn bevoegdheid tot sluiting van het pand. De enkele aanwezigheid van een cash center wettigt niet zonder meer de vrees voor gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Verwijzing naar ABRS 03-02-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:224](#). Dat het cash center in dit geval volgens de burgemeester daadwerkelijk criminelen heeft aangetrokken, heeft de burgemeester niet met gegevens of bescheiden gestaafd. Uit de algemene beschrijvingen van omstandigheden zijn geen concrete aanknopingspunten af te leiden voor het oordeel, dat het openblijven van het café een gevaar voor de openbare orde en veiligheid oplevert.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 970

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3491](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 3, 26

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. TERUGVORDERING. EVENREDIGHEID. VERMOGENSGRENS. FINANCIËLE SITUATIE. BETALINGSREGELING. I.c. is het besluit voor zover dat ziet op de terugvordering niet in strijd genomen met artikel 26, tweede lid, van de Awir.

[...] Bij besluit van [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen het recht van [appellant sub 2] op huurtoeslag over 2019 definitief berekend, vastgesteld op € 0,- en [...] aan te veel uitbetaalde voorschotten van haar teruggevorderd.

[...] 5.3. Ter onderbouwing van haar oordeel dat terugvordering onevenredig is, heeft de rechtbank verwezen naar een combinatie van factoren, bestaande uit de omstandigheid dat [appellant sub 2] een minimaal voordeel uit sparen en beleggen heeft genoten van € 1,-, [appellant sub 2] de huurtoeslag nodig had omdat zij de overwaarde van de woning niet kon gebruiken voor het betalen van de huur en [appellant sub 2] nu al maandelijks geld tekort komt, zodat terugvordering ertoe leidt dat zij in een onomkeerbare schuldensituatie komt. De Afdeling volgt dit oordeel en de motivering daarvan niet.

5.3.1. In dit kader is allereerst van belang dat inherent aan het hanteren van een vermogensgrens is dat er gevallen zijn die er nét boven komen, zoals in het geval van [appellant sub 2]. Daarbij komt dat het door [appellant sub 2] genoten voordeel uit sparen en beleggen weliswaar minimaal is, maar dat dergelijk voordeel alleen wordt berekend over dat deel van het vermogen dat boven de vermogensgrens uitkomt. Een (klein) voordeel uit sparen en beleggen betekent daarmee dus niet dat [appellant sub 2] weinig vermogen had, maar alleen dat zij (iets) meer vermogen had dan de in 2019 geldende grens van € 30.360,-.

5.3.2. Verder is van belang dat [appellant sub 2] niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij het vermogen niet kon aanwenden voor het betalen van de huur. De Belastingdienst/Toeslagen heeft ter zitting bij de Afdeling, gelet op artikel 3.111, vierde lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001, terecht gesteld dat indien de belastingplichtige niet meer in de eigen woning woont, maar diens gewezen partner wel, de woning nog maximaal twee jaar als eigen woning van de belastingplichtige wordt aangemerkt en gedurende die periode dus in box 1 valt. Omdat de overwaarde van de woning [...] voor de helft als vermogen van [appellant sub 2] is aangemerkt in box 3, moet het ervoor worden gehouden dat zij toen al zeker twee jaar niet meer in die woning woonde. Het lag op de weg van [appellant sub 2] om duidelijk te maken dat en waarom zij in die twee jaar geen stappen heeft kunnen zetten om de overwaarde van die woning te gelde te maken.

5.3.3. Ten slotte is de rechtbank er ten onrechte van uit gegaan dat [appellant sub 2] door de terugvordering in een onomkeerbare schuldensituatie terecht zou komen.

5.3.3.1. In dat kader is allereerst van belang dat niet aannemelijk is geworden dat [appellant sub 2] nu al maandelijks € 100,- tot € 150,- tekort komt. [...]

5.3.3.2. Verder is van belang dat, zoals hiervoor vermeld, in het Verzamelbesluit uiteen is gezet dat financiële omstandigheden van de belanghebbende in beginsel geen aanleiding zijn om van terugvordering af te zien of deze te matigen. Reden hiervoor is dat de belanghebbende de Belastingdienst/Toeslagen kan verzoeken om een persoonlijke betalingsregeling te treffen, waarna de dienst aan de hand van de financiële gegevens van de belanghebbende nagaat wat de betalingscapaciteit is. [...]

Nu een belanghebbende de dienst om een persoonlijke betalingsregeling kan verzoeken en gelet op de voorwaarden die bij een dergelijke regeling gelden, is de Afdeling van oordeel dat de dienst zich terecht op het standpunt stelt dat de financiële draagkracht van de belanghebbende in beginsel geen aanleiding is om een terugvordering te matigen of op nihil te stellen. Dit kan alleen anders zijn in het geval dat ondanks de mogelijkheid van een persoonlijke betalingsregeling de terugvordering onevenredige gevolgen heeft voor de draagkracht van de belanghebbende en die mogelijkheid daarom geen toereikende oplossing is.

5.3.3.3. Op de zitting bij de Afdeling heeft de Belastingdienst/Toeslagen desgevraagd te kennen gegeven dat uit de bij hem in augustus 2022 bekende gegevens van [appellant sub 2] lijkt te volgen dat [appellant sub 2] thans onvoldoende betalingscapaciteit heeft om het bedrag ineens of in termijnen terug te kunnen betalen. Als die gegevens volledig zijn en de financiële situatie van [appellant sub 2] sinds augustus 2022 niet is gewijzigd, betekent dit dat [appellant sub 2] thans niet hoeft terug te betalen.

Nu [appellant sub 2] om een persoonlijke betalingsregeling kan verzoeken en daarbij rekening wordt gehouden met de huidige financiële situatie van [appellant sub 2] en zij zolang zij onvoldoende betalingscapaciteit heeft niet zal hoeven terugbetalen, zijn er geen aanknopingspunten dat een persoonlijke betalingsregeling in het geval van [appellant sub 2] geen toereikende oplossing biedt.

5.4. Het betoog van de Belastingdienst/Toeslagen slaagt.

6. Het voorgaande betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit [...] voor zover dat ziet op de terugvordering in strijd is genomen met artikel 26, tweede lid, van de Awir. Dit leidt echter niet tot het oordeel dat de rechtbank dit besluit in zoverre ten onrechte heeft vernietigd. Daartoe is van belang dat de Belastingdienst/Toeslagen pas voor het eerst in het verweerschrift in beroep bij de rechtbank is ingegaan op de vraag of in het geval van [appellant sub 2] sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in het Verzamelbesluit, die maken dat hij geheel of gedeeltelijk van terugvordering had moeten afzien. In het besluit op bezwaar [...] is de dienst hier helemaal niet op ingegaan. Daarmee is dat besluit voor zover dat ziet op de terugvordering onvoldoende gemotiveerd en heeft de rechtbank dit besluit in zoverre, zij het om een andere reden, terecht vernietigd. Omdat die motivering in beroep en in hoger beroep alsnog is gegeven en de Afdeling deze motivering deugdelijk acht, zal zij hierna bepalen dat de rechtsgevolgen van het besluit [...], voor zover vernietigd, in stand blijven. [...]

JnB 2022, 971

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3484](#)

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir)

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTOESLAG, KINDGEBONDEN BUDGET, HUURTOESLAG. TERUGVORDERING. EVENREDIGHEID. TOETSINGSINKOMEN. BETALINGSREGELING. I.c. is de terugvordering niet onevenredig.

[...] 2. Bij besluit van [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen het recht van [wederpartij] op zorgtoeslag, kindgebonden budget en huurtoeslag over 2019 definitief vastgesteld [...] en de teveel betaalde voorschotten [...] van haar teruggevorderd.

[...] Evenredigheid terugvordering

[...] 8.2. In het geval van [wederpartij] is de terugvordering ontstaan doordat het inkomen dat zij vanaf 1 mei 2019 heeft ontvangen ook meetelt voor haar recht op toeslagen in de periode vóór 1 mei

2019. Dit is het gevolg van de keuze van de wetgever om bij de vaststelling van het recht op toeslag te rekenen met het door de belanghebbende en diens eventuele partner genoten jaarinkomen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, gaat het hierbij niet om fictief inkomen, want het inkomen is daadwerkelijk genoten. Wel is sprake van een fictie, in de zin dat er van uit wordt gegaan dat een later in het jaar genoten inkomen ook voor de eerste periode van het jaar wordt gebruikt om rond te komen (zie ook Kamerstukken II, 2004/2005, 29 764, nr. 3, p. 12). Het gaat immers om inkomen dat in het eerste deel van het jaar nog niet is genoten, en waar de belanghebbende op dat moment nog geen rekening mee kon houden.

Wordt tijdens het kalenderjaar zelf al aan de dienst doorgegeven dat er gedurende het jaar sprake is van een inkomensstijging, dan leidt de omstandigheid dat de belanghebbende vanwege die inkomensstijging aanvankelijk een te hoog voorschot heeft ontvangen in beginsel tot de toekenning van een lager voorschot voor de rest van het jaar dan waar de belanghebbende uiteindelijk recht op heeft. Het bedrag dat in de eerste maanden achteraf gezien te veel is toegekend, wordt aldus verrekend met het recht op toeslag(en) voor de rest van het jaar, waardoor achteraf geen terugvordering hoeft plaats te vinden. Wordt de dienst pas kort voor het eind van het kalenderjaar of na het kalenderjaar bekend met de inkomensstijging die zich gedurende het kalenderjaar heeft voorgedaan, dan doet zich de situatie voor dat het - achteraf gezien - te hoge voorschot dat de belanghebbende in de periode waarin nog geen inkomensstijging is geweest, niet gecorrigeerd is door de toekenning van een lager voorschot vanaf het moment dat de inkomensstijging zich voordoet. In een dergelijk geval wordt een belanghebbende met een terugvordering geconfronteerd. Het voorgaande geldt niet alleen voor een situatie als de onderhavige, waarin de belanghebbende pas na een relatiebreuk inkomen verkrijgt, maar ook bijvoorbeeld bij studenten of herintreders die gedurende het kalenderjaar gaan werken en daarmee een (substantiële) inkomensstijging genereren. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de situatie van [wederpartij] in zoverre niet bijzonder is.

8.3. Zoals hiervoor vermeld, is in het Verzamelbesluit uiteengezet dat financiële omstandigheden van de belanghebbende in beginsel geen aanleiding zijn om van terugvordering af te zien of deze te matigen. Reden hiervoor is dat de belanghebbende de Belastingdienst/Toeslagen kan verzoeken om een persoonlijke betalingsregeling te treffen, waarna de dienst aan de hand van de financiële gegevens van de belanghebbende nagaat wat de betalingscapaciteit is. [...]

8.4. Nu een belanghebbende de dienst om een persoonlijke betalingsregeling kan verzoeken en gelet op de voorwaarden die bij een dergelijke regeling gelden, is de Afdeling van oordeel dat de dienst zich terecht op het standpunt stelt dat de financiële draagkracht van de belanghebbende in beginsel geen aanleiding is om een terugvordering te matigen of op nihil te stellen. Dit kan alleen anders zijn in het geval dat ondanks de mogelijkheid van een persoonlijke betalingsregeling de terugvordering onevenredige gevolgen heeft voor de draagkracht van de belanghebbende en die mogelijkheid daarom geen toereikende oplossing is.

8.5. Ter zitting heeft de gemachtigde van [wederpartij] te kennen gegeven dat [wederpartij] inmiddels is getrouwd en dat zij momenteel geen inkomen geniet. Door de terugvordering zal zij onder de bijstandsnorm terecht komen.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft in reactie hierop te kennen gegeven dat [wederpartij] een verzoek om een persoonlijke betalingsregeling kan indienen. Bij de vaststelling van de betalingscapaciteit telt het inkomen van de echtgenoot van [wederpartij] niet mee, omdat de echtgenoot in 2019 niet haar toeslagpartner was. In het geval [wederpartij] thans geen inkomen

geniet of een bijstandsinkomen heeft, zal haar betalingscapaciteit nihil zijn en hoeft zij op dit moment niet terug te betalen, aldus de dienst.

Nu [wederpartij] om een persoonlijke betalingsregeling kan verzoeken en daarbij rekening wordt gehouden met de huidige financiële situatie van [wederpartij] en zij zolang zij geen inkomen of een inkomen op bijstandsniveau heeft niet zal hoeven terugbetalen, is er geen reden om aan te nemen dat zij niettemin onder het bijstandsniveau zal uitkomen. Er zijn dus geen aanknopingspunten dat een persoonlijke betalingsregeling in het geval van [wederpartij] geen toereikende oplossing biedt.

8.6. Het betoog van de Belastingdienst/Toeslagen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de terugvordering onevenredig is, slaagt. [...]

JnB 2022, 972

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3490](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 27, 28, 29

Invorderingswet 1990 28

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORG- EN HUURTOESLAG. TERUGVORDERING.

INVORDERINGSRENTE. Bij het ingevolge artikel 28, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 in rekening brengen van invorderingsrente heeft de Belastingdienst/Toeslagen geen ruimte voor zijn eigen oordeel en kan vooringenomenheid geen rol spelen.

[...] Bij twee afzonderlijke besluiten [...] heeft de Belastingdienst/Toeslagen invorderingsrente in verband met eerder teruggevorderde voorschotten zorg- en huurtoeslag over 2013 bij [appellant] in rekening gebracht.

10.1. Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, staat in rechte vast dat de Belastingdienst/Toeslagen terecht de te veel betaalde voorschotten zorg- en huurtoeslag over 2013 heeft teruggevorderd. De rechtbank heeft verder met juistheid overwogen dat niet is gebleken dat [appellant] de te veel ontvangen voorschotten toeslagen tijdig aan de Belastingdienst/Toeslagen heeft terugbetaald en dat hij daarom, gelet op de artikelen 27, 28 en 29 van de Awir, invorderingsrente verschuldigd is. De registratie van de gegevens van [appellant] in de FSV [Red: Fraude Signalering Voorziening] en de beweerdelijke vooringenomenheid van de Belastingdienst/Toeslagen die hieruit volgens [appellant] blijkt, spelen hierbij geen rol. Dat vervolgens de invorderingsrente bij [appellant] in rekening wordt gebracht, is bepaald in artikel 28, eerste lid, van de Invorderingswet 1990. Ook hierbij heeft de Belastingdienst/Toeslagen geen ruimte voor zijn eigen oordeel en kan vooringenomenheid geen rol spelen. Om deze zelfde reden speelt ook de - volgens [appellant] onterechte - wijze waarop de Belastingdienst/Toeslagen is omgegaan met zijn persoonlijke omstandigheden en zijn verzoeken geen rol bij het oordeel over de rechtmatigheid van de besluiten van 18 september 2019. Als [appellant] vermoedt dat hij ander nadeel heeft ondervonden als gevolg van de registratie van zijn gegevens in de FSV, zal hij zich tot de Belastingdienst/Toeslagen moeten wenden om hierover opheldering te krijgen, voor zover hij dit niet al heeft gedaan. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen de invorderingsrente in verband met de teruggevorderde zorg- en huurtoeslag over 2013 terecht in rekening heeft gebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2022, 973

MK Rechtbank Midden-Nederland, 10-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4517](#)

Verdrag voor de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav)

WAV. BOETE. EVRM 6. GEHOORBIJSTAND. Vanaf het moment dat sprake is van een criminal charge moet iemand worden gewezen op het recht op rechtsbijstand. I.c. was op het moment dat het verhoor van eiser plaatsvond sprake van een handeling waaraan eiser de verwachting kon ontlenen dat verweerder hem een boete zou opleggen. De arbeidsinspecteurs hadden daarom eiser voorafgaand aan het verhoor moeten wijzen op de mogelijkheid van gehoorbijstand.

[...] 2.1 Gehoorbijstand

[...] 2.1.3 De rechtbank stelt vast dat het opleggen van de Wav-boete, waarbij aan de overtreder een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldbedrag wordt opgelegd, een bestraffende sanctie is en daarom kan worden aangemerkt als een tegen eiser ingestelde vervolging ('criminal charge') in de zin van artikel 6 van het EVRM. Dit is tussen partijen ook niet in geschil. Vanaf het moment dat een criminal charge bestaat, gelden de waarborgen van artikel 6 van het EVRM (en van de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie).⁷ Eén van die waarborgen houdt kort gezegd in dat een ieder tegen wie vervolging is ingesteld het recht op bijstand van een raadsman heeft (volgens artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM). Dit vloeit dus rechtstreeks voort uit het EVRM. Het doet er daarom niet toe of de Wav-boete al dan niet onder de reikwijdte van de Richtlijn (die is geïmplementeerd in het Wetboek van Strafvordering (Sv)) valt.

2.1.4 De vraag is vervolgens of uit dit in artikel 6 van het EVRM opgenomen recht ook voortvloeit dat iemand moet worden geïnformeerd over de mogelijkheid van rechtsbijstand.

De rechtbank vindt van wel. Op deze manier kan immers ervoor worden gezorgd dat iemand ook daadwerkelijk in staat wordt gesteld zijn recht op rechtsbijstand uit te oefenen. Het is in die zin dan ook een logische uitleg van het in artikel 6 van het EVRM neergelegde recht. De rechtbank vindt hiervoor bovendien steun in de uitleg die de Uniewetgever aan het recht op rechtsbijstand in de zin van artikel 6 van het EVRM geeft in Richtlijn 2012/13/EU en in de Richtlijn, de uitleg die onze nationale wetgever daaraan geeft in artikel 27c, tweede lid, van het Sv en de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 20 september 2022⁸.

2.1.5 De rechtbank merkt nog op dat de Richtlijn 2012/13/EU en de Richtlijn onderscheid maken tussen lichte strafbare feiten en andere (zwaardere) strafbare feiten. Voor de lichte strafbare feiten, zoals omschreven in beide richtlijnen, geldt een lager beschermingsniveau. Het feit waarvan eiser verdacht wordt, en waarvoor verweerder een boete van € 144.000,- heeft opgelegd, kwalificeert echter niet als een licht strafbaar feit.

2.1.6 Het bovenstaande betekent dat vanaf het moment dat sprake is van een criminal charge iemand moet worden gewezen op het recht op rechtsbijstand. De vraag is vanaf welk moment dat is. In eerdere jurisprudentie is het uitgangspunt geformuleerd dat een criminal charge aanvangt vanaf het moment waarop het bestuursorgaan een handeling verricht waaraan iemand de verwachting mag ontlenen dat het bestuursorgaan aan hem een boete zal opleggen.⁹ In de jurisprudentie over de redelijke termijn wordt daarvoor aangesloten bij het voornemen tot boeteoplegging.¹⁰ Dat hoeft echter niet. Er kan ook al eerder sprake zijn van een criminal charge, waarbij de waarborgen van artikel 6 van het EVRM van toepassing zijn. Het bestuursorgaan kan immers al eerder een handeling

verrichten waaraan iemand de verwachting mag ontlennen dat aan hem een boete zal worden opgelegd.¹¹

2.1.7 In deze zaak vindt de rechtbank dat aan de orde. Op het moment dat het verhoor van eiser plaatsvond was sprake van een handeling waaraan eiser de verwachting kon ontlennen dat verweerder hem een boete zou opleggen. De arbeidsinspecteurs hebben immers al vanaf 28 augustus 2018 onderzoek verricht naar de overtredingen van de Wav. De arbeidsinspecteurs hebben eerder gesproken met eiser en e-mailcontact met hem gehad. Eiser is pas op 9 mei 2019 verhoord. Het verhoor lijkt een sluitstuk van het onderzoek te zijn, waarna alleen nog e-mailcontact is geweest met het Liaisonbureau van de Inspectie SZW voordat het onderzoek is gesloten. Hieruit kan worden afgeleid dat op het moment van het horen van eiser al een verdenking jegens eiser bestond. De verklaringen die eiser tijdens dat verhoor heeft afgelegd dragen bij aan de feitelijke onderbouwing van de verdenking die tegen hem bestaat. De arbeidsinspecteurs van de Inspectie SZW hadden daarom eiser voorafgaand aan het verhoor moeten informeren en moeten wijzen op de mogelijkheid van gehoorbijstand.¹² Nu zij dat niet hebben gedaan is sprake van een vormverzuim. In zoverre slaagt de beroepsgrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur/Wet open overheid

JnB 2022, 974

MK Rechtbank Amsterdam, 21-11-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:6879](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:2 aanhef en onder b, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 6:12 lid 2, 8:55d lid 1, lid 3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet open overheid (Woo) 10.1

WOO. WOB. NIET TIJDIG BESLISSEN. Aan corona gerelateerd Woo/Wob-verzoek. De minister moet binnen een redelijke termijn op het verzoek beslissen. De beslistermijn mag daarbij niet langer zijn dan strikt noodzakelijk. Het tijdpad om volledig op het verzoek te beslissen wordt door de minister momenteel op tweeënehalf jaar na ontvangst van het verzoek geschat, en is daarmee naar het oordeel van de rechtbank onredelijk lang. De rechtbank ziet aanleiding om de minister op te dragen uiterlijk op 24 maart 2023 volledig op het verzoek te beslissen. Dat is één jaar na het verzoek.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 958).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 975

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3353](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 47, 52

Richtlijn 2013/32/EU 31

Awb 4:17, 6:2, 8:55c, 8:55d lid 2, 8:72 lid 6

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND, zoals die luidt sinds 11 juli 2021 1

Vw 2000 42, 43

ASIEL. Het afschaffen van de rechterlijke dwangsom in asielzaken is in strijd met het in artikel 47 van het EU Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechtsbescherming.

5.5. De rechtbank heeft terecht overwogen dat een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit zonder de mogelijkheid van een rechterlijke dwangsom of alternatief dwangmiddel onvoldoende is om te voldoen aan het in artikel 47 van het EU Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechtsbescherming. Zonder rechterlijke dwangsom heeft de vreemdeling namelijk geen mogelijkheid om af te dwingen dat de staatssecretaris uitvoering geeft aan de uitspraak van de rechter, waarin die, na te hebben geconstateerd dat de staatssecretaris heeft nagelaten binnen de in de artikelen 42 en 43 van de Vw 2000 gestelde beslistermijnen een besluit te nemen op de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling, bepaalt dat de staatssecretaris dat alsnog doet binnen een door hem gestelde termijn. Weliswaar volgt uit de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het Hof niet dat, om te kunnen voldoen aan het beginsel van effectieve rechtsbescherming, het per se noodzakelijk is dat de rechter de mogelijkheid heeft om een rechterlijke dwangsom op te leggen, maar uit het arrest van het Hof van 29 juli 2019, Torubarov, [ECLI:EU:C:2019:626](#), punten 72 en 73, leidt de Afdeling wel af dat strijd met dit beginsel kan bestaan als de rechter niet beschikt over enig middel om zijn uitspraak te doen naleven. Dat is hier het geval. [...]

5.6. De Tijdelijke wet sluit de mogelijkheid om een rechterlijke dwangsom op te leggen uit in de asielprocedure en stelt geen ander doeltreffend rechtsmiddel hiervoor in de plaats. De in artikel 2 van de Tijdelijke wet opgenomen rapportageplicht van de minister van Justitie en Veiligheid aan de Staten-Generaal is dat niet, omdat die niet gaat over de rechtsbescherming van een individuele vreemdeling. Een asielzoeker heeft dus binnen de asielprocedure bij de bestuursrechter geen doeltreffend rechtsmiddel meer om op te komen tegen te trage besluitvorming door de staatssecretaris doordat de bestuursrechter niet beschikt over middelen om zijn uitspraak te doen naleven, terwijl de wetgever heeft beoogd de rechtsbescherming van een vreemdeling in het kader van het vreemdelingenrecht bij uitsluiting op te dragen aan de bestuursrechter en de rechtsbescherming aldus bij hem te concentreren. Daarbij komt dat de staatssecretaris blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Tijdelijke wet veelvuldig te laat besluiten neemt op asielaanvragen. Voor zover het mogelijk is hiervoor een schadevergoeding te krijgen, is dat slechts een beperkte vorm van bescherming achteraf die onvolledig en ontoereikend is en geen doeltreffend middel vormt om tijdige besluitvorming te bereiken. Een vreemdeling kan daarmee namelijk niet alsnog afdwingen dat de staatssecretaris een besluit neemt op zijn asielaanvraag. De Afdeling wijst ter vergelijking op het arrest van het Hof van 14 maart 2013, Aziz, [ECLI:EU:C:2013:164](#), punten 59 tot en met 61. Dit alles tezamen maakt het zonder de rechterlijke dwangsom voor de vreemdeling

uiterst moeilijk om zijn aan het Unierecht ontleende recht op een tijdig besluit doeltreffend in rechte te doen beschermen. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat artikel 1 van de Tijdelijke wet in strijd is met artikel 47 van het EU Handvest, voor zover dit artikel de mogelijkheid uitsluit dat in een asielprocedure de bestuursrechter een rechterlijke dwangsom oplegt.

Conclusie

8. De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 1 van de Tijdelijke wet, zoals die luidt sinds 11 juli 2021, onverbindend is, voor zover daarin is bepaald dat de artikelen 8:55d, tweede lid, en 8:72, zesde lid, van de Awb niet van toepassing zijn op besluiten op aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vw 2000. Dit betekent dat de bestuursrechter óók in asielprocedures, indien het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit gegrond is en nog geen besluit is bekendgemaakt, bepaalt dat de staatssecretaris binnen de door hem gestelde termijn alsnog een besluit neemt en aan zijn uitspraak een nadere dwangsom verbindt voor iedere dag dat de staatssecretaris in gebreke blijft de uitspraak na te leven. Verder betekent dit dat de bestuursrechter óók in asielprocedures kan bepalen dat, indien of zolang de staatssecretaris niet voldoet aan een uitspraak, hij een in de uitspraak vast te stellen dwangsom verbeurt.

JnB 2022, 976

MK ABRS, 30-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3352](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 47

Richtlijn 2013/32/EU 31

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND, zoals die luidt sinds 11 juli 2021 1

Awb 4:17, 4:18, 8:55c

Vw 2000 14, 31, 42, 43

Vb 2000 3.4, 3.46, 3.102b

ASIEL. Het afschaffen van de bestuurlijke dwangsom in asielzaken is niet in strijd met het Unierechtelijk gelijkwaardigheidsbeginsel. De asielprocedure is niet vergelijkbaar met andere nationaalrechtelijke procedures.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND (Stb. 2020, 242; hierna: de Tijdelijke wet), zoals die luidt sinds 11 juli 2021, in strijd is met het Unierecht voor zover de Tijdelijke wet de mogelijkheid uitsluit dat de staatssecretaris een dwangsom verbeurt, indien hij na ingebrekestelling niet tijdig een besluit neemt op een asielaanvraag (de bestuurlijke dwangsom). [...]

5.1. De termijnen waarbinnen een lidstaat een besluit moet nemen op een asielaanvraag zijn opgenomen in artikel 31 van de Procedurerichtlijn.

Nederland heeft deze bepaling geïmplementeerd in de artikelen 42 en 43 van de Vw 2000. In de Procedurerichtlijn is niet bepaald wat de gevolgen zijn als een lidstaat geen besluit op een asielaanvraag neemt binnen de termijn die daarvoor geldt. De Procedurerichtlijn verplicht dus niet tot het verbeuren van een bestuurlijke dwangsom wanneer de staatssecretaris een besluit neemt buiten de in artikel 31 van de Procedurerichtlijn genoemde termijnen. Dat de staatssecretaris tot 11 juli 2020 óók in asielprocedures een bestuurlijke dwangsom verbeurde krachtens de artikelen 4:17 tot en met 4:19 en afdeling 8.2.4a van de Awb, is een nationale maatregel geweest die een hoger beschermingsniveau bood dan dat waartoe de Procedurerichtlijn verplicht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen [...], moet een lidstaat die gebruikmaakt van zijn nationale bevoegdheid om

verdergaande bescherming later ongedaan te maken, onder meer het Unierechtelijk gelijkwaardigheidsbeginsel in acht nemen.

5.2. Het Unierechtelijk gelijkwaardigheidsbeginsel vereist een gelijke behandeling van vergelijkbare vorderingen die zijn gebaseerd op schending van het nationale recht enerzijds en van het Unierecht anderzijds, maar niet de gelijkwaardigheid van nationale procedureregels die op verschillende soorten procedures van toepassing zijn. [...]

5.3. Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat de asielprocedure en de procedure voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking die verband houdt met een medische behandeling bepaalde gelijkenissen vertonen, zijn de procedures niet vergelijkbaar wat betreft hun voorwerp, oorzaak en voornaamste kenmerken. Laatstgenoemde procedure is er om te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning met als doel om in Nederland medisch te worden behandeld, terwijl de asielprocedure er is om te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, speelt bij de beoordeling of een vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming zijn medische toestand geen rol, tenzij die vreemdeling opzettelijk medische zorg wordt geweigerd [...]. Kenmerkend voor de asielprocedure is de lastige bewijspositie waarin een vreemdeling die een asielaanvraag heeft gedaan, vaak verkeert. [...] Daarom rust op de staatssecretaris de in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 opgenomen samenwerkingsplicht en ligt sterk de nadruk op de verklaringen van de betrokken vreemdeling. Het horen van de betrokken vreemdeling is dan ook een verplichte en essentiële stap in de besluitvorming. [...] Dat is anders bij de procedure voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking die verband houdt met een medische behandeling. In die procedure ligt de nadruk niet zozeer op de verklaringen van de betrokken vreemdeling, maar op de medische gegevens die hij verplicht is over te leggen bij zijn aanvraag. [...] Het horen van de betrokken vreemdeling voordat een besluit op een dergelijke aanvraag wordt genomen, is ook niet verplicht. [...]

5.5. Alleen al gelet op deze verschillen, is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat artikel 1 van de Tijdelijke wet, voor zover dat uitsluit dat de staatssecretaris een dwangsom verbeurt indien hij na ingebrekestelling niet tijdig een besluit neemt op een asielaanvraag, in strijd is met het Unierechtelijk gelijkwaardigheidsbeginsel. Aan de vraag of een van voornoemde nationaalrechtelijke procedures een gunstigere behandeling vormt dan de asielprocedure, komt de Afdeling dan ook niet toe.

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Afschaffen rechterlijke dwangsom in asielzaken in strijd met Europees recht) uitgebracht.

JnB 2022, 977

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 21-10-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:12707](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1 b

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel. Terugkeerbesluit waarin verwijdering is uitgesteld. Het bestreden besluit biedt onvoldoende waarborgen tegen refoulement. De Vw 2000 voorziet niet in een wettelijke grondslag voor uitstel van verwijdering van een vreemdeling als bedoeld in artikel 9, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn. Hieraan

doet niet af dat de staatssecretaris in het bestreden besluit bij zijn overwegingen heeft betrokken dat de vreemdeling niet zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst. Eiser kan er niet op vertrouwen dat de staatssecretaris, wanneer deze hem alsnog feitelijk naar Eritrea zou gaan verwijderen, daarvan schriftelijk mededeling zal doen en hem de gelegenheid zal bieden daartegen desgewenst een doeltreffend rechtsmiddel aan te wenden. Dit omdat de onderdelen van de artikelen 8, 9, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn over het uitstel van verwijdering niet zijn geïmplementeerd. Het rechtsmiddel, bedoeld in artikel 72 lid 3 Vw 2000, kan naar het oordeel van de rechtbank niet als een doeltreffend rechtsmiddel worden aangemerkt tegen een voorgenomen feitelijke verwijdering, omdat dit geen van rechtswege schorsende werking tot gevolg heeft, terwijl het Unierecht dat wel vereist.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 978

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 23-11-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:12636](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:2, 6:12 lid 2

Vw 2000 42 lid 4 b

PROCESRECHT. Beroep wegens het niet tijdig beslissen. Verweerder heeft met WBV 2022/22 de beslistermijn rechtsgeldig met negen maanden verlengd. Er is sprake van een situatie als bedoeld in artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Ten tijde van de indiening van de ingebrekestelling was de beslistermijn nog niet verstreken. De ingebrekestelling is daarom prematuur. Het beroep is niet-ontvankelijk.

[Naar inhoudsopgave](#)